

Sygn. akt I UK 410/11

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania Międzynarodowych Targów Katowickich Spółki z o. o. w Katowicach

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o ustalenie podstawy wymiaru składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2012 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację płatnika składek Międzynarodowych Targów Katowickich Sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 września 2010 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 września 2009 r., ustalającej podstawę wymiaru składek dla ubezpieczonego na ubezpieczenia społeczne oraz stwierdzającej, że dla płatnika kwota należnych składek za okres od czerwca do listopada 2006 r., od stycznia do października 2007 r., od grudnia 2007 r. do grudnia 2008 r. wynosi: na Fundusz Pracy 62.439,37 zł, a na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych 2.553 zł.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że w okolicznościach sprawy nie może budzić wątpliwości ustalenie, że prowadzenie spraw spółki, stanowiące uprawnienie i obowiązek członka zarządu, było w przypadku ubezpieczonego realizacją jego zadań pracowniczych jako zatrudnionego na stanowisku dyrektora ds. sprzedaży i powołanego uchwałą rady nadzorczej Spółki do pełnienia obowiązków prezesa jej zarządu. Analiza aneksu Nr 1 do umowy o pracę z dnia 6 maja 2005 r. oraz uchwały Nr 8 /2006, pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że zamiarem pracodawcy było zatrudnienie ubezpieczonego Piotra Kubicy na stanowisku prezesa zarządu Spółki ze wszelkimi wynikającymi z pracowniczego stosunku pracy. Skoro zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst Dz. U. z 2009 r. Nr 2005 poz. 158 ze zm.) podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągniany w ramach pracowniczego stosunku pracy, obejmujący wszelkie należności pieniężne należne pracownikowi od pracodawcy, to zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 4 września 2009 r. była zgodna z prawem.

W skardze kasacyjnej Spółka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, w szczególności; 1/ art. 382 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd drugiej instancji przy orzekaniu części materiału procesowego zebranego przed Sądem pierwszej instancji, co doprowadziło do powielenia błędu Sądu I instancji w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ wykładnia woli stron umowy dokonana z pominięciem istotnej części materiału dowodowego jest sprzeczna z zasadami interpretacji oświadczeń woli, wypacza wynik tej interpretacji, co w sposób bezpośredni prowadzi do błędnej wykładni i nieuzasadnionej konkluzji stanowiącej podstawę zaskarżonego wyroku, 2/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób wadliwy, tj. niezawierający odniesienia do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji oraz brak jasnego, klarownego i pełnego wskazania podstawy faktycznej i wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, które to braki powodują niemożność przeprowadzenia kontroli kasacyjnej.

W skardze zarzucono też naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności: 1/ art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu treści oświadczeń woli stron umowy o pracę z dnia 6 maja 2005 r. zmienionej aneksem nr 1 z dnia 14 czerwca 2006 r. na podstawie dokładnego literalnego brzmienia umowy, aneksu i uchwały Rady Nadzorczej Nr 8/2006 z całkowitym pominięciem dyrektyw wykładni oświadczeń woli stron ustanowionych w tym przepisie, 2/ art. 11 k.p. w związku z art. 65 § 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że na podstawie aneksu pomiędzy skarżącym a ubezpieczonym został nawiązany stosunek pracy w zakresie sprawowania przez ubezpieczonego funkcji prezesa zarządu Spółki, pomimo że brak było w tym przedmiocie zgodnego oświadczenia woli skarżącej i ubezpieczonego, 3/ art. 18 ust. 1 w związku z art. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie że odpowiadająca prawu jest decyzja organu rentowego, w której organ rentowy zaliczył do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe p. P. K. kwotę 7.500 zł, podczas gdy kwota ta nie stanowiła jego przychodu osiąganego w ramach stosunku pracy.

Zadaniem skarżącego okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest jej oczywiste uzasadnienie, „albowiem zaskarżony wyrok jest oczywiście sprzeczny z treścią art. 65 § 2 k.c. oraz poglądami doktryny i orzecznictwa zakładającymi prymat zgodnego zamiaru stron i celu umowy nad literalną treścią umowy oraz ustalającymi zasady wykładni oświadczeń woli”, a ponadto zachodzi „potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów” oraz „istnieją rozbieżności w orzecznictwie dotyczące dopuszczalności i zakresu odbiegania treści oświadczeń woli stron umowy wyłożonych zgodnie z art. 65 § 2 k.c. od literalnej treści umowy.”

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zaskarżonemu wyrokowi nie sposób postawić zarzutów oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia podstaw skargi kasacyjnej, które byłyby widoczne

od razu bez wnikania w szczegóły sprawy i bez potrzeby szczegółowej analizy prawnej lub prawniczej i wskazywałby na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Przeciwnie, Sądy obu instancji prawidłowo i w sposób wykluczający zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. zinterpretowały aneks Nr 1 do „umowy o pracę” z dnia 6 maja 2005 r. Według jednoznacznej treści tego dokumentu strony postanowiły w nim „ustalić warunki zatrudnienia począwszy od dnia 1 maja 2006 r. i zmienić w/w umowę o pracę w ten sposób, że otrzymuje ona nowe, następujące brzmienie: umowa o pracę z prezesem zarządu spółki dyrektorem d/d sprzedaży”. Sam tytuł „umowy o pracę” wprost obejmuje stanowisko dyrektora ds. marketingu i prezesa zarządu. Z kolei art. 8 aneksu do umowy dotyczący wynagrodzenia wskazuje, że „z zastrzeżeniem punktu 8.2 art. 8 niniejszej umowy Pracownik otrzyma wynagrodzenie (...) w wysokości 3.000 (trzy tysiące) złotych brutto. (...) Wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji Prezesa Zarządu Spółki, będzie płatne miesięcznie począwszy od miesiąca maja 2006, na podstawie uchwały Rady Nadzorczej Spółki”. Oznacza to w sposób niebudzący wątpliwości, że wynagrodzenie skarżącego, które dotyczy obowiązków dyrektora ds. marketingu i prezesa zarządu, jest „w całości” wynagrodzeniem pracowniczym.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny prawidłowo konkludował, że zamiarem pracodawcy było zatrudnienie skarżącego na stanowisku prezesa zarządu Spółki „ze wszelkimi implikacjami związanymi z pracowniczym charakterem omawianego stanowiska”. Zgodnie zaś z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 158 ze zm.) podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe stanowi dochód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągniany w ramach pracowniczego stosunku pracy, obejmujący wszelkie należności pieniężne pracodawcy na rzecz pracownika, to „oskładkowaniu” podlegało całe pracownicze wynagrodzenie skarżącego. Nie sposób zatem zarzucić zaskarżonemu wyrokowi oczywistego naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej. Przede wszystkim sprawy kasacyjny zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. oraz skarga kasacyjna okazały się w zupełności oczywiście nietrafne, bezpodstawne i nieuzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania oczywiście bezzasadnej skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).